

תחיתנו הלאומית תקום לתחיה באותה השעה שההארה האלהית תתגלה
בה, באותו הזמן שההאפלה החמרית המקטינה את החיים לא תהיה שלטת על
הכרתנו, וברוח אמיץ נשא את לבבנו להכיר את מעשה ד' הגדול, אשר הוא
עושה עם עמו ועל-ידי עמו, ושובו לתחיתו על אדמת הקודש, — עם כל
יצוריו. ההכרה הבהירה הזאת, עם כל סדרי החיים המעשיים והרוחניים
היוצאים ממנה, היא יסודה של תחית האומה והמרכז המבסס את בנין הארץ.

תחיה חדשה מוכרחת לבוא לעולם, תחית הקודש מוכרחת היא להופיע. כל
מה שמתעורר עכשיו צורה חלונית גסה הוא לובש, וצורת הקודש, שהיא
הגורם לכל צורותיהן של התחיות השונות, שיופיעו ויצאו לעולם, היא כבושה
ועלומה. יד חזקה צריכה לבא, שתגאל את הקודש ממאסרו ותציג את אורו
לעיני העולם כלו, כדי להחיות על-ידו את כל התחיות כולן, כדי שתהיינה
תחיות אמתיות, תחיות נותנות חיים, לא תחיות מדומות שנותנות רק צלצול
פרפור לבד וכל רוח חיים של אמת אין בהן.

מוכרח הוא החזון של תחית האומה ובנין הארץ להופיע בכל הדרו, בכל
עומק הקודש שבו; ואם אין החזיון הגדול מתגלה לנו כעת בטהרתו, מפני
העננים הרבים המכסים את שמש הצדקה הגדול הזה, הנה הולך הוא ומתפתח,
והננו קרואים לעבודת הקודש המיוחדת הזאת, לתן כח לחזון התחיה שיצא
לאור החיים בכל הדרת קדשו.

השאלה היא רק: כיצד, באיזה דרך נלך לבסס לנו את המעמד, אשר על-ידו
ילך אור התחיה הלאומית, שאנו רואים אותו בהתחלתו עם כל מפריעיו, להיות
פורח ועולה בכל שגובו, וכיצד נביא אנחנו בפועל ידינו את השמים הפרושים
עליו לידי מצב של טוהר.

אם התחיה הלאומית לא תחדש לנו הארה בתפלה, הארה בתורה, הארה
בדרכי המוסר והקשבת האמונה, איננה עדיין תחיה אמתית. אם התחיה לא
תחדור בלבבות שהם נתונים למשא נפש רוחני כולו, לתקוות קדושות
שמימיות, אשר מתוך מרחקם מהעולם ויושכיו אינם מתמזגים עם החיים
הרגילים, אינה עדיין תחיה שלמה. אבל ברור הוא שתחיתנו הלאומית תחיה
שלמה היא, ברור הוא שנצניה הראשונים כבר הם באים מתוך הלשד היותר
רטוב שבחיי עולמים. על-כן ברור הוא שתחדור התחיה לכל הלבבות, ברור
הוא שתחדש הארה בכל החוגים הרוחניים, בכל ערכי הקודש, בכל הגיוני
הנשמה.

(אורח התורה ע"פ 416-413)

ידע כבודו, שכל עיקר כונתי בחוברותי, ובכל מה שאני כותב, הוא רק לעורר
לבב ת"ח, זקנים וצעירים, לעסוק בעיון בפנימיות התורה, בין במוסר בכל הדרכים
הנמצאים עמנו מקדושי עליון, בין במחקר בכל הספרים הקדושים שהנחילנו
רבותינו הגאונים בעלי המחקר, בין בקבלה ע"פ כל הדרכים שהם גזרשה לנו
מאבותינו ז"ע, בין ע"ד הראשונים, בין ע"ד האחרונים, בין ע"ד החסידות, בין
ע"ד רבינו הגר"א והרמ"ח לוצאטו ז"ל.

(אורח התורה ע"פ 16)

ההזיה באה מהנטיה לחקר נשגב כשהיא מתפרצת בלא עתה, טרם אשר
רכשה לה את ההכנות הדרושות לה, דהיינו עד לא הספיקה ללמוד את
הלמודים המוחשיים הפרטיים, הקודמים תמיד לההתעמקות בנאצל
ונשגב, ועד אשר לא בססה לה את מעמדה המוסרי בכל מילואו, באופן
המספיק למעמד נפש נשגב, הראוי להתאים אל החקר המלא אורה ועוז
נפש כחקר אלוה בצורתו הרוממה. ומזה הטעם הננו מוצאים תמיד, אחרי
נטיה של התעוררות דרישת הנשגב, שאחריה באה הזיה, הזיה אמונית או
הזיה כפרנית. והכל הוא מפני התלמידים שלא שמשו כל צרכם, אשר עלו
למרומי הדרישה בלא הכנה קודמת.

(אורח התורה ע"פ 240)